

Frederik Pohl - Ďábel

Jak je krásná, pomyslel si Dandish, a jak bezmocná. Plastikovou identifikační pásku kolem krku měla nepořádně zapnutou a jak se vykulila z transportní kabiny, neměla na sobě nic, než tu pásku. "Jste už vzhůru?" zeptal se. Ale ona se ani nepohnula...

Dandish cítil, jak jeho vzrušení narůstá; byla tak pasivní a bezbranná. Mohl by k ní přijít kdejaký chlap a něco jí udělat a ona by se nemohla bránit. Nebo popřípadě spolupracovat. Aniž by se jí dotkl, byl si jist, že její tělo je horké a suché. Byla už úplně oživená a v několika minutách nabyde vědomí.

Dandish - kapitán a zároveň jediný člen posádky bezejmenné mezihvězdné lodi, přepravující zmražené kolonisty přes prázdňý, nepřátelský a k nevydržení daleký prostor ze Země na planetu obíhající kolem hvězdy, která nikdy neměla v astronomických tabulkách jméno, jen číslo, a teď se jí říká Eleanor - se během následujících minut přinutil nepodívat se ani jednou na dívku, o níž věděl, že se jmenuje Silvie, a kterou nikdy předtím neviděl. Když se na ni zase podíval, byla už vzhůru, tak daleko předkloněná, kolik jí dovolily bezpečnostní pásy oživovacího křesla: vlasy jí trčely kolem hlavy a ve tváři měla rozzlobený výraz. "No dobře. Kdepak jste? Víím, kolik uhodilo," řekla. "Víte, co by vám za to mohli udělat?"

Dandish se překvapilo. Neměl rád překvapení, děsil se jich. Už devět let šuměla jeho loď napříč vesmírem, užil si dost samoty na to, aby se jí nasýtil a začínal se jí bát. Měl na lodi 700 konzerv s kolonisty, jenže ti si leželi, křehcí a nehybní, ve svých lázních z tekutého hélia a nebyli to nějak zvlášť dobří společníci. Nejbližší člověk mimo této lodi byl asi dva světelné roky daleko, pomineme-li určitou možnost náhodného setkání s lodí letící opačným směrem, která však byla momentálně vzdálena více než nejbližší hvězda, přičemž spotřeba energie nezbytná k tomu, aby Dandish zastavil svou loď a srovnal kurs s lodí spěchající domů, by byla dvakrát tak velká, a mohlo by to zabrat dvakrát víc času, než kolik si vyžádá cesta sama. Na téhle plavbě byl jakýkoli chybný krok spojen s děsivými následky. Samota byla hrůzná. Cívět skrz palec tlusté křišťálové sklo a nevidět nic než vzdálené hvězdy, to by jednoho přivedlo k šílenství. Dandish si umínil přestat se dívat ven už před pěti roky, ale nebyl schopen své předsevzetí dodržet a znovu a znovu kradmo nakukoval skrze křišťálové sklo a rozjímal nad hrůznými vizemi, v nichž dominovala porušená hermetizace průzorů, vzápětí vyražených nápořem vzduchu, viděl sebe sama ve svém kovovém žaláři, jak padá, navždy padá dolů, do srdce jedné z těch desítek milionů hvězd, které mrkaly kolem něho. V téhle lodi jakýkoli zvuk značil poplach. Dokud nebyl vzhůru nikdo další než on, kdo by mohl zapříčinit škrábnutí o kov nebo bouchnutí, vyvolané pohybujícím se objektem, který do něčeho narazil, jakkoli nepatrný a jakkoli vzdálený nepatřičný zvuk znamenal hrozbu a Dandish nejednou protrpěl hodiny nebo dny obav, dokud nevystopoval explodovanou zářivku nebo nezajištěná dvířka, které ho tak polekaly. Nepříjemné byly sny o ohni. V lodi z oceli a křišťálového skla to bylo nesmyslně nepravděpodobné, jeho však neděsil nějaký požár jeho současného domova, ale monstrózní ohně v nitru hvězd kolem něho.

"Vyjděte někam, kde vás můžu vidět," nařizovala dívka.

Dandish si všiml, že se neunavovala tím, že by se pokoušela skrýt svou nahotu. Nahá se probudila a nahá zůstala. Rozepjala poutací popruhy a opustila křeslo a teď šmejdila po místnosti, kde se probudila a hledala ho. "Však nás varovali," volala. "'Jen pozor, ať to není nějaký chyták!'", 'Podívejte se na ty kosmické blázný!'", 'Abyste nelitovali!'. Tohle všechno jsme slyšeli v Příjímacím středisku, a už je to tady, no tak fajn. Ať jste, kde jste - a kde vlastně jste? - vylezte, proboha, ven, ať se na vás můžu podívat." Napolo stála, napolo se vznášela v jednom koutě místnosti, okusovala si nepatrné kousky suché kůže ze rtů a bojovně tékala zraky kolem sebe. Ozvala se: "Co za pohádku mi budete povídat? Meteor z podprostoru zničil loď, všechny mimo nás dvou to zabilo a my jsme odsouzeni

letět donekonečna nicotou, takže nám nezbyvá nic jiného, než se pokusit udržet loď?"

Dandish ji pozoroval skrz průzory do oživovací komory, ale neodpovídal. Byl znalcem svých obětí, to Dandish opravdu byl. Strávil velmi mnoho času tím, že si tyhle akce plánoval. Fyzicky byla perfektní: velmi mladá, štíhlá, nevelká. Podle toho si ji vybral z 352 žen mezi konzervovanými kolonisty, když předtím prolistoval mikrofilmové fotografie, které patřily k osobním materiálům každého kolonisty, jako když fanoušek hi-fi nakupuje podle katalogu. Byla nejlepší z mnoha žen. Dandish ovšem nebyl dostatečně zkušený na to, aby byl schopen z karty vyčíst i osobní profil; neznal hantýrku psychologů a jejich záznamy byly pro něho jen blábol; a tak mu nezbyvalo, než postupovat podle svého vlastního rejstříku. Hledal obět - důvěřivé nevinátka. Šestnáctiletá Silvie s trošku podprůměrnou inteligencí se mu zdála velice slibná. Zklamalo ho, že nereagovala vůbec ustrašeně. "Dají vám za to padesát let!" křičela, rozhlížeje se, kde by se mohl ukrývat. "Však vy to víte, že jo?"

Snímače oživovacího křesla zaregistrovaly, že je dívka opustila, a křeslo se začalo tiše skládat a připravovat se k dalšímu použití. Plastikové roušky se smekly z rohů, svinuly se do pevně utažených roliček a sklouzly do odpadního zásobníku; pod nimi se objevily nové aseptické roušky. Mikrovlonné generátory je otestovaly proudem o vysokém napětí a když nenašly žádné trhliny, samy se zase vypnuly. Bočnice křesla se měkce složily, přes ně se sklopil stůl s nástroji. Dívka se zastavila a dívala se na to, potom potřásla hlavou a zasmála se. "Polekala jsem vás?" zavolala. "Tak vylezte, hodte to za hlavu! Přiznávám," dodala, "že se vám podařilo udělat na mě bububu, tak mi dejte nějaké šaty a můžem si rozumně promluvit."

Dandish svůj upřený pohled zarmouceně odvrátil. Časový signál mu připomněl, že je nejvyšší čas provést pravidelnou půlhodinovou kontrolu systémů lodi, a tudíž, jak to udělal už víc než 150 000 krát a bude muset ještě 100 000 krát udělat, hbitě odečítal údaje o teplotě ve vanách, změřil ztráty tekutého hélia a z rezervy vyrovnal hladinu ke znakům, porovnal kurs lodi s letovým plánem, změřil spotřebu paliva a rychlost letu, shledal, že všechny systémy fungují hladce a vrátil se k dívce. Trvalo to jen minutu nebo tak nějak, ale už stačila najít hřeben a zrcadlo, které postavila před sebe a rozzlobeně se potýkala se svými vlasy. Jeden z nedostatků techniky zmrazování a oživování tkvěl v tom, co se při ní dělo s tak složitými strukturami, jako jsou nehty a vlasy. Při teplotě tekutého hélia je veškerý organický materiál křehký a i když manipulační mechanismy byly konstruovány s ohledem i na tuto skutečnost, takže tělo opatrně zavinovaly do elastického kokonu a s maximální obezřetností je chránily před kontaktem s čímkoli tvrdým nebo ostrým, stejně se nehty a vlasy vždycky nějakým způsobem zlámaly. V Příjímacím středisku donekonečna vtloukali kolonistům důležitost krátkých nehtů a ostříhaných vlasů, ale nikdy je nepřesvědčili. Silvie teď vypadala jako figurína z výlohy, na které vlásenkářský učeň skládal zkoušku a propadl. Řešila svůj problém natáčením a čechráním toho, co jí zůstalo z vlasů, do maličkých chuchvalců, které zase rozčesávala, odstraňovala celé prameny, jež se vznášely ve vzduchu všude kolem ní, jako by tam zuřila písečná bouře.

Připlácla truchlivě chuchvalec vlasů a řekla: "Asi si myslíte, že je to tuze legrační."

Dandish se nad tím zamyslel. Nebylo mu zrovna do smíchu. Před dvaceti lety, když byl Dandish teenager a nosil dlouhé vlasy s trvalou a nalakované nehty, což bylo mezi mladými v těch letech módní, zdávalo se mu skoro každou noc právě o takové situaci, v jaké teď byla ona. Sám nebo i se svou dívkou - nemiloval ji, neznásilnil, ani se s ní neoženil, ale vlastnil ji jako otrokyni a neexistoval nikdo, kdo by mu zabránil udělat s ní, co si umanul - si to protrpěl ve stovce variant každou noc. Nikomu o těchto snech neřekl, tedy ne přímo, ale ve škole při praktické psychologii se o tom zmínil jako o něčem, co četl v nějaké knize; učitel zírající skrze něj do jeho snů mu řekl, že to znamená potlačovanou touhu hrát si s panenkami. "Ten hoch jen předváděl svou roli," povídal, "vyjadřoval své přání být

ženou. Tyhle jednoznačné případy potlačované homosexuality mohou mít mnoho podob..." a tak dále.

Ale Silvie nebyla ani sen ani panenka. "Já nejsem žádná panenka na hraní!" řekla Silvie tak ostře a rázně, jako by třeskla rána. "Vylez a řekni, o co ti jde!"

Napřímila se, visíc v prostoru ve stavu beztlíže, a i když vyhlížela rozhněvaně a otráveně, vůbec se nezdálo, že by měla strach. "Jestli skutečně nejste blázen," řekla zřetelně, "o čemž pochybuju, i když vyloučené to není, neuděláte nic, co nebudu chtít, víte? Protože tohle nemůžete jen tak zatusovat, že? Nemůžete mě zabít, nikdy byste to nedokázal vysvětlit, a mimo to nenechávají vrahy jen tak lítat v kosmických lodích. Až přistaneme, udělám ze všeho nejdřív to, že zařvu na policajty a vy zmizíte na příštích devadesát let třeba v řidičské kabině podzemky." Zahihňala se. "Vím o tom dost. Můj strejda přišel na mizinu, nezaplatil daň z příjmu a teď dělá kopáče v deltě Amazonky. A měl byste číst ty dopisy, co nám píše. No tak, vylezte a mrknem se na to, jak dalece budu ochotná vám v té záležitosti pomoci."

Byla stále netrpělivější. "Prokrista," řekla a potřásla hlavou, "však už jsem měla i pořádně velké chlapy. A, och, mimochodem, co jsem se probudila, tak se mi chce jít do té malé dámské místnůstky, a potom chci snídani."

Dandishe její požadavky přece trochu uspokojily, aspoň něco předvídal správně. Otevřel dveře do koupelny a zapnul hořáky v troubě, kde už byly připravené nouzové dávky potravin. Když Silvie přišla zpátky, měla naservírované pečivo, slaninu a horkou kávu.

"Nepředkládám, že byste měl cigaretu," řekla. "Dobře, to se dá přežít. Co takhle nějaké šaty? A co takhle, kdybyste vylezl, abych se na vás mohla podívat?" Protáhla se, zívla a pak se dala do jídla. Zřejmě se osprchovala, protože po probuzení z mrazivého spánku každý hledí zbavit se odumřelé vrstvičky kůže. Ona navíc zakryla své zničené vlasy mrňavým ručníkem. Dandish i ten jediný malý ručník nechal v koupelně s nechutí, ale nenapadlo ho, že jeho oběť si jím obalí hlavu. Silvie seděla zamyšleně a civěla na zbytky své snídaně a za chvíli pronesla učitelským tónem:

"Jak já tomu rozumím, chlápci v posádkách hvězdoletů jsou vždycky svým způsobem cvoci, protože kdo jiný by chtěl takhle vypadnout na dvacet let v jednom tahu, i kdyby to bylo pro peníze, dokonce i pro hodně velké peníze? Dobrá, tak jste cvok. Napřed mě vzbudíte a teď se nechcete ukázat a nechcete se mi ani ozvat, tak už nevím, co bych měla dělat."

Teďka vím, že i kdybyste nebyl blázen, tak z tohohle způsobu života byste zcvoknout musel. Možná se vám jen trošku zastesklo po společnosti? Tomu bych rozuměla. Mohla bych dokonce spolupracovat a víc o tom nemluvit.

Na druhé straně možná zkoušíte sebrat odvalu k nějaké násilnosti. Nevím, jestli můžete, protože vás přirozeně pořádně prohlídli, než vám tuhle práci dali. Ale předpokládejme, že jo. Co se stane pak?

Když mě zabijete, chytí vás.

Když mě nezabijete, tak jim to povím, až přistaneme a oni vás stejně chytanou.

Povím vám o svém strejdovi. Právě teď jeho zmražené tělo leží někde na tmavé straně Merkuru a jeho mozek se musí starat o udržování čistoty v navigačních kanálech kolem Belemu. Možná si myslíte, že to není tak špatné. Strejdovi Henrymu se to nelíbí ani trošku. Nemá tam žádnou společnost, je na tom, hádám, stejně hloupě jako vy na téhle cestě, a říká, že jeho nasávací hadice jsou věčně bolavé. Samo sebou, každý hledá na své práci nějaké mouchy, ale taky by ho mohli přemístit někam jinam, kde už to nebude tak hezké - a tak jenom skřípe zuby, anebo snad by bylo přesnější, že skřípe drtiči, a dělá dál jak nejlíp může. Devadesát let! Oddělal si teprve šest. Myslím šest, když jsem odlétala ze Země, teď je to bůhví kolik. Vám by se to taky nelíbilo. Tak proč nevylezete a nemluvíte?"

Po pěti nebo deseti minutách, když si naličila obličej, a vymazala na něj celou tubu a pak ji hodila zuřivě ke zdi, odkud ji odpadová soustava spláchlá pryč, řekla: "Hrom do toho, tak mi dejte nějakou knížku na čtení."

Dandish od ní odpoutal pozornost a naslouchal pár minut šepotu lodi, potom aktivoval mechanismy oživovacího křesla. Hodně se natrápil, než se to naučil. Dívka vyskočila ze stoličky, jakmile se bočnice křesla vzpřímily. Tykadla po ní opatrně sáhla, usadila ji do křesla a zapnula jí kolem pasu konopný popruh. "Ty zatracený blázne!" zařvala, ale Dandish neodpověděl. Narkotizační maska s anestetikem jí klesala na obličej, který se jí celý cukal, jak vřískala: "Počkej vteřinku! Já nikdy neřeknu, že jsem nechtěla - " ale co nikdy neřekne, že nechtěla, to už povědět nestačila, protože trychtýř masky ji umlčel. Usnula okamžitě. Začal se na ni natahovat plastický vak, přilnul jí na obličej, tělo, nohy, dokonce i na ručníc obtočený kolem hlavy, a oživovací křeslo tiše odjelo do mrazící kobky. Dandish už ji dál nesledoval. Věděl, co se s ní bude dít, a navíc mu časový signál připomněl, že má provést kontrolu. Teploty - normální; spotřeba paliva - normální; kurs - normální; mrazící kobka vykazovala jednu novou buňku na cestě do skladu, jinak stav normální. Sbohem, Silvie, řekl si Dandish, s tebou jsem se pěkně hloupě spletl.

Napadlo ho, že později, s jinou dívkou...

Jenomže Dandishovi trvalo devět let, než vzbudil Silvii a pochyboval, že by to dokázal udělat ještě jednou. Přemýšlel o jejím strýci Henrym, který řídí podmořské rypadlo podél pobřeží jižního Atlantiku. Totéž mohl dělat i on. Chopil se příležitosti a namísto toho vykonává svůj ortel tak, že pilotuje hvězdolet.

Optickými receptory, které měl místo očí, civěl ven na deset milionů hvězd kolem sebe. Bezmocně drásal vesmírný prostor paprsky radarů, které mu nahrazovaly hmat. Ronil dozadu ze svých trysek pět milionů mil dlouhý proud iontů. Myslel na tuny bezmocných žádoucích těl, které ovládal, v nichž by nacházel potěšení, kdyby ještě byl schopný vzbuzovat v někom strach, kdyby jeho vlastní tělo neleželo s tělem strýce Henryho na odvrácené straně Merkuru. Nejraději by hlasitě skučel, kdyby měl hlas, který by mu to dovolil.

přeložil Jaromír Formánek